

‘Het water zal de stenen breken’ Herdenkingsplechtigheid 2010

Water is onmisbaar, de bron van alle leven. Het idee van een warm bad na een drukke dag... water kan ons zo goed doen.

Het kan ons ook bedreigen. Het maakt huizen kapot, neemt alles op zijn weg, ook mensenlevens...

Geven en nemen. De twee kanten van een weegschaal, keerzijden van eenzelfde medaille.

Zo ook met leven en dood, liefde en verdriet. Net omdat iemand zo veel voor ons betekende, kan het afscheid zo diep snijden.

De families van alle overledenen voor wie de huizenvandeMens leper en Kortrijk een vrijzinnige afscheidsplichtigheid hebben verzorgd, werden uitgenodigd op 25 november in VC Mozaïek te Kortrijk voor de jaarlijkse herdenkingsplechtigheid.

Samen stonden we stil bij de dierbaren die we verloren hebben, dit jaar met als thema ‘water’.

Water, stromen, golven, de zee... kunnen woest en wild voortstuwen, of rustig kabbelen, schijnbaar rimpelloos stilstaan. Zoals de emoties die ons overkomen als we rouwen.

Herdenken betekent stilstaan, onszelf ruimte en tijd geven om te voelen. We noemden de namen van alle overledenen en haalden herinneringen op, begeleid door betekenisvolle woorden en tonen. Live muziek werd gebracht door de groep Sara, met zang en piano.

Ook via een oud Keltisch ritueel konden we uiting geven aan onze binnenkant.

Wie dit wenste, kon met een kruikje water scheppen uit twee waterbekkens. Het ene bevatte water van het verleden, met angsten, verdriet, pijn en obstakels. Het andere was gevuld met onze diepste verlangens, vreugde en kracht, met onze stille hoop voor de toekomst. Toen we de gevulde kruikjes uitgoten in een leeg bekken, vermengden zich het water van vreugde en verdriet, gingen onze angsten op in ons verlangen.

Wie daaraan behoefte had, kreeg de gelegenheid om iets te zeggen. Een herinnering te delen of een karakteristieke eigenschap van de dierbare overledene, iets om mee te dragen naar de toekomst. Luidop, of het kon natuurlijk ook in stilte.

Na de plechtigheid praatten de mensen verder in het goede gezelschap van koffie en gebak.

Net als water zoekt verdriet altijd zijn eigen weg. ‘Troost is geen dam tegen verdriet, maar juist een bedding voor verdriet’, zo schrijft Manu Keirse. Met deze herdenking wilden wij een moment van troost, steun en bemoediging aanreiken. Een bedding, die de nabestaanden vonden bij elkaar en in hun herinneringen.

Herinneringen die geleidelijk aan minder pijn doen. Het water – onze doorleefde emoties – zal de stenen breken. Gedachtenissen aan onze dierbaren worden stapstenen op weg naar de toekomst.

Mieke Werbrouck, vrijzinnig humanistisch consulent